

Medicinalkommissionen stillede Forslag. Der er kun foretaget rent redaktionelle Ændringer, som jeg dog for en enkelts Vedkommende kunde ønske gjort om igen. Naar man f. Eks. i § 5 har forandret det Udtryk, som Medicinalkommissionen har brugt, „Justitsministeren“ til „Justitsministeriet“, vilde jeg have foretrukket, at man tværtimod havde sat Fingeren paa § 4 og forandret det af Medicinalkommissionen brugte Udtryk „Justitsministeriet“ til „Justitsministeren“ for paa den Maade at tilvejebringe Overensstemmelse. Jeg indrømmer, at der bør være, og jeg tror ogsaa, at der fra dette Tings Side er en meget vægtig og velbegrundet Tendens til at bruge det personlige Udtryk „Justitsministeren“, „Indenrigsministeren“ o. s. v., i Stedet for de, om jeg saa maa sige, lidt mere bureaukratiske Udtryk „Justitsministeriet“ og „Indenrigsministeriet“. Det gælder netop i en Sag som denne at understrege, at det Samarbejde, der skal finde Sted, hvis der skal naas et positivt Resultat, først og fremmest maa finde Sted paa den ene Side mellem Direktøren og de paagældende Hospitalslæger og paa den anden Side mellem Direktøren og Justitsministeren, og ikke en eller anden Embedsmand i Ministeriet, for at Justitsministeren virkelig kan faa det fulde personlige Ansvar og den fulde Interesse af at benytte Direktørens Erfaring for sammen med ham at stræbe frem mod det Maal, jeg tror kan naas, nemlig en betydelig Besparelse, uden at man i mindste Maade behøver at gaa Patienternes Interesse for nær. Der er her Tale om et Budget paa henimod 10 Mill. Kr., og det vil sige, at det, hvis der kan spares en 5—10 pCt., vil dreje sig om mellem 1/2 og 1 Mill. Kr. Jeg føler mig personlig overbevist om, at man snarere vil kunne naa en Besparelse af 10 end af 5 pCt., og overfor en saadan Besparelse maa selv de, der er mest skeptiske overfor Oprettelsen af nye Embeder, indrømme, at Udgiften til en saadan Direktør, eventuelt med et mindre Kontorpersonale, vil blive forholdsvis lille.

§§ 1, 2, 4 og 6, som vedrører selve Direktørens Stilling, behøver jeg ikke nærmere at omtale. I § 3 siges det, at Direktørens Opgave er at modtage og behandle Klager, inden de gaar videre til Justitsministeren. Det anser jeg for heldigt, fordi det er heldigt, at Klager, fra hvilket Hospital de end maatte komme, faar en ensartet Behandling af den samme Mand. Tillige har man i § 7 foreslaaet,

om jeg saa maa sige, en Slags Nævninge-institution eller en Parallel dertil, et Udvalg af Lægmænd paa 4 af Rigsdagen valgte Medlemmer, som blandt andet skulde have til Opgave at træde til ved Behandlingen af Klager. Jeg tror ogsaa, at det er en heldig Foranstaltning, og den vil ikke kunne koste mange Penge, idet de paagældende ikke skal lønnes med Aarshonorarer, men med Dagpenge, og der kræves i og for sig ikke, at der skal holdes Møde mere end 4 Gange om Aaret, hvis der ikke er Anledning dertil. Men alene den Omstændighed, at en Klage fra en Patient eller en Patients paarørende kan blive behandlet ikke blot af en sagkyndig Læge og en sagkyndig Jurist, men ogsaa af Lægmand, tror jeg vil blive følt af Befolkningen som en Betyggelse. I England har man i lange Tider haft noget tilsvarende, et Udvalg af Lægmænd, der har Ret til naar som helst at gaa ind paa Sindssygehospitallerne og tale med Patienterne, undersøge Forholdene og bl. a. undersøge de Klager, mundtlige eller skriftlige, som maatte fremkomme fra Patienterne. Jeg tror, at den offentlige Mening vil føle det som en Betyggelse, at selv en sindssygs Klager ikke blot bedømmes af juridiske og lægekyndige Fagfolk, men ogsaa bliver forelagt det Lægmandselement, som vi nu, hver Gang det drejer sig om Lov og Ret, indrømmer har en naturlig Opgave i et moderne Samfund. Ifølge § 10 kan andre Institutioner, hvis Oprettelsen af denne Stilling viser sig at være en heldig Foranstaltning, hvad jeg ikke nærer Tvivl om, inddrages under denne Direktør, f. Eks. Aandssvageanstalterne. De er i Virkeligheden, skønt oprindeligt startede som en Slags Undervisningsanstalter, fortrinsvis blevet til Varetægts- og Plejeanstalter for aandsvage. Der er saadanne parallelle Forhold, at det vil være rigtigt, at en saadan Direktør, som der her er Tale om, fik Lejlighed til at repræsentere Staten og Statsøkonomien ogsaa overfor Aandssvageanstalterne. Med den Mulighed for Øje vil det blive, ikke som jeg før nævnte mellem 9 og 10 Mill. Kr.s Udgift, men mellem 13 og 14 Mill. Kr.s Udgift for Staten, som denne Direktør vil faa Indseende med, hvorved han vilde faa en meget vid Mark for mulige Besparelser. Det er derfor mit og mit Partis Haab, at man maa kunne naa til et positivt Resultat. Men, som allerede bemærket, Pointen er ikke Oprettelsen af et nyt Embede, det afgørende er, at vi naar en Reform i Ad-